

“Cohousen is een leerproces”

Vier jaar geleden verhuisden Veerle Quartier (61) met haar partner en Paul De Cannière (47) met zijn gezin naar een cohousingproject in Vinderhout (Lovendegem). Zeventien gezinnen hebben er een eigen woning met tuintje. Ze delen een grote tuin, een eetzaal met keuken, een speelkamer, een bureau, twee gastenkamers, een sauna en zes auto's. “Tijdens de voorbereidende fase hebben we elkaar al heel goed leren kennen. Het is niet gemakkelijk om met 17 gezinnen stoelen en behangpapier te kiezen. Daar gingen soms maanden overheen, maar we zijn er altijd in geslaagd om een consensus te bereiken”, zegt Veerle Quartier.

“Cohousen is niet voor iedereen”, erkent Paul De Cannière. “Maar het is minder dwin-

gend dan veel mensen zouden denken. Natuurlijk moet je je willen engageren, maar wie nood heeft aan een time-out, kan zich perfect even terugtrekken uit de cohousingactiviteiten. Soms heb je wat minder energie omdat je het thuis te druk hebt met de kinderen of met je job. Ik vind het een verrijking om samen met anderen beslissingen te nemen. Als groep heb je een enorm netwerk. Het woord ‘groepsbeslissing’ klinkt alsof je je individualiteit moet opgeven. Maar het tegendeel is waar. Iedereen kan hier een idee aanbrengen en uitwerken.”

“Beslissingen nemen, lukt steeds beter. Maar het blijft een leerproces”, ervaart Veerle. “Onlangs is er een koppel gescheiden. Dat gebeurt hier evengoed. Het verschil is dat dit

in een cohousingproject een impact heeft op de hele groep. Je kan geen standpunt innemen, maar je moet wel bekijken hoe je als groep met zoiets omgaat. Communicatie is heel belangrijk. Doordat je bepaalde zaken deelt, moet je meer plannen en kijken of het past voor de groep. Je kan niet eender wanneer de auto nemen en wegrijden.”

Veerle is een van de oudste bewoners van Vinderhout. De meeste gezinnen hebben nog hele jonge kinderen. “Dat ligt me wel. Ik vang hen 's ochtends vaak op voor ze naar school gaan. Ze

houden me jong. Ik hoop dankzij cohousing langer thuis te kunnen blijven wonen. Externe zorg kan je overal krijgen, maar zorgverstrekkers zijn niet 24 op 24 beschikbaar. Hier kan je de burens eens vragen om binnen te springen of om boodschappen te doen.”

“Dat wil niet zeggen dat je door cohousing automatisch in een soort luilekkerland terecht komt”, springt Paul bij. “Je kan hier ook eenzaam zijn. Maar er zijn wel elementen ingebouwd die maken dat je contact hebt met je burens en een goeie band kan opbouwen.”